

Stephen King: Plážový svět

(z povídkové sbírky *Parta kostlivců*)

Loď ASN/29 opustila oblohu a zřítíla se. Po chvíli vyklouzli jako mozky z její rozštípnuté lebky dva muži. Popošli o kus dál a pak se s helmami v rukách zastavili a dívali se, kde to skončili.

Byla to pláž v nekonečném oceánu - sama byla tím oceánem, kamenné moře písku, černobílá momentka moře s jeho navěky zmrzlými vlnami a hřebeny a dalšími vlnami a hřebeny.

Duny.

Mělké, strmé, uhlazené, vlnkovité. Duny s ostrými hřebeny, duny s plochými hřebeny, duny s nepravidelnými hřebeny, které se podobaly dunám nakupeným na dalších dunách - dunové domino.

Duny. Ale žádný oceán.

Údolí, které tvořily brázdy mezi těmito dunami se plazila v zmatených černých krysích bludištích. Když se někdo díval na tyto kroučící se čáry dostatečně dlouho, mohlo se mu zdát, že hláskují slova - zlověstná slova, jež se vznášejí nad bílými dunami.

"Do prdele," řekl Shapiro.

"Kurva," řekl Rand.

Shapiro si chtěl odplivnout, potom si to rozmyslel. Pohled na ten všechen písek ho přinutil si to rozmyslet. Nebyl čas na nějaké mrhání vláhou. ASN/29, z poloviny spálený v písku, už nevypadal jako umírající pták; vypadal jako dýně, která pukla a odhalila hniající vnitřek. Hořela. Nádrže s palivem na pravoboku všechny explodovaly.

"Moc špatný s Grimesem," řekl Shapiro.

"Hm." Randovy oči tékaly stále po písečném moři, dál na hraniční čáru horizontu a zase zpátky.

S Grimesem to bylo moc špatné. Grimes byl mrtvý. Grimes nyní nebyl ničím víc než jen velkými kusy masa a malými kusy masa ve skladišti na zádi. Shapiro pohlédl dovnitř a pomyslel si: *Vypadá to, jako by se Bůh rozhodl Grimese sníst, zjistil, že nechutná dobře a znova ho vyzvracel.* To bylo už příliš na Shapirův žaludek. To, a pohled na Grimesovy zuby roztroušené po podlaze skladiště.

Shapiro teď čekal, že Rand řekne něco inteligentního, ale Rand byl zticha. Randovy oči přejížděli přes duny, sledovaly záhyby mezi hlubokými vlnami.

"Hej!" řekl Shapiro nakonec. "Co uděláme? Grimes je mrtvej; ty velíš. Co uděláme?"

"Co?" Randovy oči jezdily tam a zpátky, tam a zpátky, přes nehybné duny. Suchý, stálý vítr mu povíval pogumovaným límcem obleku Ochrany Prostředí. "Jestli nemáš míč na volejbal, tak nevím."

"O čem to mluvíš?"

"Nechceš snad dělat právě tohle na pláži?" zeptal se Rand. "Hrát volejbal?"

Shapiro se ve vesmíru už mnohokrát polekal a byl blízko panice, když vypukl požár; teď, když se díval na Randa, uslyšel hlásek strachu příliš silného, než aby mu porozuměl.

"To je ohromný," řekl Rand zasněně, a Shapiro si na okamžik myslel, že mluví o jeho vlastním strachu. "Tak zatraceně velká pláž. Něco jako tohle může existovat věčně. Můžeš ujít stovky mil se surfovacím prknem v podpaží a pořád budeš tam, kde jsi začal, za tebou většinou nic než šest nebo sedm stop. A kdyby ses zastavil na jednom místě na pět minut, zmizí i těch šest nebo sedm stop."

"Dostal jsi z počítače topografickej snímek, než jsme spadli?" Napadlo ho, že Rand je v šoku. Rand byl v šoku, ale Rand nebyl blázen. Mohl mu dát tabletu, kdyby musel. A kdyby Rand nepřestal žvanit, mohl mu dát injekci. "Kouknul ses na-"

Rand se na něj mrknul. "Cože?"

Zelené pláně. To se chystal říct. Znělo to, jako citát ze žalmy, a on to nemohl vyslovit. Vítr mu v ústech vytvořil stříbrnou zvonkohru.

"Cože?" zeptal se Rand znovu.

"Snímek z počítače! *Snímek z počítače!*" křičel Shapiro. "Slyšel jsi někdy o počítačovém snímku, ty tupče? Co je tohle za místo? Kde je oceán na konci týhle zasraný pláže? Kde jsou jezera? Kde je nejbližší pruh zeleně? Kterým směrem? Kde ta pláž končí?"

"Kde končí? Jó. Ta nikde nekončí. Žádná zeleň, žádný ledový kry. Žádný oceány. Tohle je pláž, která sama hledá nějaký oceán, kamaráde. Duny a duny a duny, co nikde nekončí."

"Ale jak to uděláme s vodou?"

"Níjak."

"Ta loď ... nejde opravit!"

"Ani hovno, Sherlocku."

Shapiro zmlkl. Nyní mohl být buď zticha nebo propadnout hysterii. Měl pocit - téměř jistotu - že když propadne hysterii, Rand se bude prostě stále dívat na duny, dokud se Shapiro nebo on sám nevyčerpá.

Čemu říkáš pláž, která nikde nekončí? Vždy jí říkej poušť! Největší zkurvená poušť ve vesmíru, jasně?

V uších slyšel odpovídat Randa: *Ani hovno, Sherlocku.*

Shapiro stál nějakou dobu vedle Randa a čekal až se ten muž probudí, a něco *udělá*. Po chvíli jeho trpělivost přetekla. Začal sjíždět a klopýtat zpátky po úbočí duny, na kterou vylezli, aby se rozhlédli. Cítil písek, jak mu stahuje boty. *Chce tě stáhnout dolů, Bille*, představila si jeho mysl, jak písek říká. V jeho mysli to byl chladný, vyprahlý hlas ženy, která je stará, ale stále ještě nesmírně silná. *Chci tě stáhnout dolů přímo tady a pořádně...tě...obejmout.*

Vzpomněl si, jak se vždycky střídali v tom, kdo se nechá od ostatních pohřbit až po ramena na pláži, když byl dítě. Tenkrát to byla legrace - teď z toho měl hrůzu. A tak ten hlas vypnul - není čas na nějaký proud vzpomínek, Kriste, ne - a šel pískem krátkými, prudce vyhazujícími kroky, nevědomě se snažil mařit symetrickou dokonalost jeho svahu a povrchu.

"Kam jdeš?" Randův hlas v první chvíli obsahoval známku vědomí a zájmu.

"Signální zařízení." řekl Shapiro. "Jdu ho zapnout. Byli jsme ve zmapovaném pruhu cesty. Zachytí signál a navedou sem raketu. Je to otázka času. Víím, že šance jsou mizerný, ale možná, že někdo přiletí, než-"

"Signální zařízení je roztržštěný na padrt'," řekl Rand. "Stalo se to, když jsme spadli"

"Možná se může dát do pořádku," volal Shapiro dozadu přes rameno. Když se protáhl otvorem v palubě, cítil se lépe navzdory tomu pachu - usmažené instalace a pronikavému závanu Freonu. Řekl si, že se cítí lépe kvůli té myšlence na signální světlo, která mu zvedla náladu; jestliže řekl Rand, že je rozbité, bylo pravděpodobně pořádně rozbité. Ale nemohl už dál pozorovat duny - nemohl už dál pozorovat tu velkou nekonečnou pláž.

Díky *tomu* se cítil lépe.

Když se opět s námahou a těžkým oddychováním dostal na vrchol první duny a jeho spánky drtil suchý žár, Rand tam byl pořád, stále se upřeně díval a díval a díval. Uplynula hodina. Slunce stálo přímo nad nimi. Randova tvář byla mokrá potem. Drahokamy potu sem mu uhnízily v obočí. Kapičky mu stékaly po tvářích jako slzy. Většina kapiček mu stekla po krku a za límec jeho obleku OP jako kapky bezbarvého oleje vnikající do útrob nějakého pořádného androida.

Řekl jsem mu tupče, pomyslel si Shapiro a trochu se zachvěl. *Bože, on tak opravdu vypadá - ne jako android, ale jako tupec, kterému právě bodli do krku obrovskou jehlu.*

A Rand neměl konec konců pravdu.

"Rande?"

Žádná odpověď.

"Signální zařízení nebylo rozbitý." V Randových očích se zamihotala jiskřička. Potom už byli zase zticha a zírali na hory písku. Shapiro si nejprve myslel, že jsou zamrzlé, ale teď měl dojem, že se pohybují. Vítr byl stálý. Mohly se pohybovat. Za tu dobu dekad a století se mohly... mohly *chodit*. Nebyly tím, čemu se říká plážové duny? Kráčejší duny? Zdálo se mu, že si to pamatuje z dětství. Nebo ze školy. Nebo odněkud, ale co na tom, sakra, záleží?

Nyní viděl nepatrný potůček písku sjíždějící po úbočí jedné z nich. Jako by slyšel

(slyšel, to o čem jsem přemýšlel)

Nový pot vzadu na krku. Dobrá, naskočila mu husí kůže. A komu by nenaskočila? Tohle místo, na kterém byli, bylo skličující, velice skličující. A zdálo se, že Rand o tom neví... nebo mu to je jedno.

"Bylo v něm trochu písku, a zvuková signalizace byla prasklá, ale v Grimesově krabici poslední záchrany jich muselo bejt aspoň šedesát."

Poslouchá mě vůbec?

"Nevím, jak se písek do něj dostal - bylo přesně tam, kde mělo bejt, ve skladišti, za třema zavřenejma dveřma, ale-"

"Písek se snadno šíří. Dostane se do všeho. Vzpomínáš si, jak jsi chodil na pláž, když jsi byl ještě dítě, Bille? Vrátil ses domů a tvoje matka na tebe ječela, protože písek byl všude? Písek na gauči, písek na kuchyňský lince, písek ve tvý posteli? Plážovej písek je strašně..." udělal neurčité gesto, a pak se mu ten zasněný neotřesitelný úsměv do tváře zase vrátil. "... všudypřítomnej."

"- ale rozhodně není poškozený," pokračoval Shapiro. "Nouzovej systém zdroje energie funguje a já jsem k němu to signální zařízení připojil. Na chvílku jsem si nasadil sluchátka a požádal o ekvivalenční snímání na padesát parseků. Znělo to jako motorová pila. Je to lepší, než jsme mohli doufat."

"Nikdo nepřiletí. Ani Beach Boys. Beach Boys jsou všichni mrtví už osm tisíc let. Vítej v Surf City, Bille. V Surf City bez surfu."

Shapiro zíral na duny. Rád by věděl, jak už dlouho tu písek je. Trilion let? Kvantilion? Existoval tady někdy život? Možná dokonce něco s inteligencí? Řeky? Zelené pláně? Oceány, které by vytvořily opravdovou pláž místo nějaké pouště?

Shapiro stál za Randem a přemýšlel o tom. Vytrvalý vítr mu čechrал vlasy. A náhle si byl jistý, že se všechny ty věci staly, a mohl si představit, jak musely skončit.

Pomalý ústup měst, jak byly jejich vodní kanály a odlehlé oblasti nejprve potečkovány, potom poprášeny, a konečně zasypány a zadušeny plazícím se pískem.

Viděl lesklé hnědé naplavené vějíře bahna, uhlazené zpočátku jako tulení srst, které však stále matněly, když se rozprostíraly dál a dál od ústí řek - dál a dál dokud navzájem nesplynuly. Viděl bahno uhlazené jako tulení srst, které se měnilo v rákosovitý močál, pak v šedý, krupičnatý jíl a konečně v pohyblivý bílý písek.

Viděl hory zkracující se jako ořezávané tužky, jejich sníh tál, jak vznikající písek zvyšoval teplotu; viděl posledních pár skalisek, které mířily do nebe jako konečky prstů člověka pohřbeného zaživa; viděl, jak je pokryli a okamžitě uvrhly v zapomnění ty pitomé duny.

Jak je označil Rand?

Jako všudypřítomné.

Jestli jsi měl právě vidění, Billy, bylo pořádně děsný. Ó, ale ne, nebylo. Nebylo strašné; bylo pokojné. Bylo klidné jako krátké zdřímnutí v neděli odpoledne. Co bylo víc klidné než pláž?

Setřásl ty myšlenky pryč. Pomohlo mu to ohlédnout se směrem k lodi.

"Žádná kavalerie sem nepřiletí," řekl Rand "Písek nás přikryje a za chvílku budeme pískem a písek bude náma. V Surf City bez surfu - dokážeš se chytit tý vlny, Bille?"

A Shapiro měl strach, protože se jí *dokázal* chytit. Nemůžete pozorovat všechny ty duny bez toho, aby jste tomu nerozuměli.

"Běž do prdele, zasranej idiote," řekl. Odešel zpátky do lodi.

A ukryl se před pláží.

*

Byl tu konečně západ slunce. Čas, kdy na pláži - nějaké *opravdové* pláži - necháváte volejbalu a oblékáte si svetry a vytahujete víno a pivo. Ještě ne čas na nějaké troufalosti, ale už skoro. Čas, kdy se *na troufalosti* těšíte.

Víno a pivo nebylo součástí zásob ASN/29.

Shapiro strávil odpoledne starostlivým lahvováním vody z lodi. Použil přenosný lux k vysání vody, která vytekla z protržených žil v lodním zásobovacím systému a udělala na podlaze louži. Trochu jí získal ze dna rozbité vodní nádrže hydraulického systému. Nepřehlédl ani malý válec v útrokách vzduchového čistícího systému, který uváděl do oběhu vzduch v prostorách skladiště.

Nakonec šel do Grimesovy kabiny.

Grimes choval ryby v kruhové nádrži zkonstruované přímo pro stav beztlíže. Nádrž byla postavená z nárazu-vzdorného čistě polymerického plastu a havárii snadno přečkala. Ryby - stejně jako jejich majitel - nebyly nárazu-vzdorné. Plavaly v kalném oranžovém chomáči u vršku koule, která odpočívala pod Grimesovou palandou, mezi třemi páry velmi špinavého prádla a půl tuctem holografických porno kostek.

Chvilí držel kulovité akvárium a upřeně se do něj díval. "Ach běda, chudák Yorick, dobře jsem ho znal," řekl najednou a smál se vřískajícím pomatěným smíchem. Pak vzal síťku, kterou měl Grimes ve svém úložném prostoru a ponořil ji do nádrže. Vytáhl ryby a váhal, co s nimi udělá. Za chvíli je odnesl ke Grimesově posteli a zvednul polštář.

Pod ním byl písek.

Bezohledně tam položil ryby, pak opatrně nalil vodu do kanystru, který používal jako lapač. Musel ji všechnu vyčistit, ale i kdyby čistící přístroje nefungovaly, pomyslel si, že by mu stejně nezabránilo, aby pil vodu z akvária, jenom to, že v ní může být několik uvolněných šupin a trocha rybích hoven.

Vyčistil vodu, rozdělil ji, a donesl Randův podíl na dunu. Rand byl zrovna tam, kde předtím, jako kdyby se ani nepohnul.

"Rande. Přinesl jsem ti tvůj podíl vody." Rozepnul brašnu na přední části Randova obleku OP a strčil plochou plastovou láhev dovnitř. Chystal se zapnout nehtem palce zdrhovadlo, když mu Rand odstrčil ruku. Vyndal láhev. Na přední straně bylo vyraženo ASN/PRVOTŘÍDNÍ LÁHEV ZÁSOBOVACÍHO SKLADU LODÍ CL. #23196755 STERILNÍ JEN S NEPORUŠENÝM UTĚSNĚNÍM. Utěsnění bylo teď samozřejmě porušené; Shapiro musel láhev naplnit.

"Vyčistil jsem-"

Rand otevřel dlaň. Láhev spadla do písku s lehkým žuchnutím. "Nechci ji."

"Nechceš...Rande, co je s tebou? Ježíši Kriste, chceš to *skončit*?"

Rand neodpověděl.

Shapiro se sehnul a sebral uskladňovací láhev #23196755. Smetl zrnka písku, které se přilepily na stěny láhve, jako by byly obrovské oteklé bakterie.

"Co se s tebou *děje*?" opakoval Shapiro. "Je to šok? Myslíš, že to je šok? Protože já ti můžu dát tabletu... nebo injekci. Je to na mě, říkám ti zpřímá. Jenom tu stojíš a pozoruješ čtyřicet mil ničeho! Je to *písek*! Jen *písek*!"

"Je to pláž," řekl Rand zasněně, "Chceš postavit hrad z písku?"

"Fajn, dobře," řekl Shapiro. "Půjdu a vezmu jehlu a ampuli Yellowjacku. Jestli se chceš chovat jako zatracenej tupec, budu s tebou nakládat jako s tupcem."

"Jestli se mi pokusíš dát injekci něčeho, buď radši zticha, až se ke mě zezadu připlížíš," řekl Rand mírně. "Jinak ti zlomím ruku."

On to mohl udělat také. Shapiro, astrogátor, vážil sto padesát liber s výškou 165 centimetrů. Fyzický boj nebyl jeho specialitou. Zaklel a otočil se zpátky k lodi, s Randovou lahví v ruce.

"Myslím, že je živá," řekl Rand. "Ve skutečnosti jsem si tím naprosto jistej."

Shapiro se podíval znovu na něj a pak dál na duny. Západ Slunce jim vytvořil zlatavý povlak na jejich hladkých vlnících se čepicích, povlak, který plynule přecházel v nejčernější eben v prohlubních mezi vlnami; na následující duně přecházel eben zpátky ve zlato. Ze zlaté na černou. Z černé na zlatou. Zlatá v černou a černá v zlatou a zlatá-

Shapiro rychle zamrkal očima a rukou si je promnul.

"Několikrát jsem cítil, jak se mi tahle zvláštní duna pohybuje pod nohama," řekl Rand Shapirovi. "Pohybuje se strašně elegantně. Je to jako když čekáš příliv. Ve vzduchu cítím její zápach, a ten zápach je jako sůl."

"Jseš blázen," řekl Shapiro. Byl tak vystrašený, že měl pocit jako by se mu mozek změnil ve sklo.

Rand neodpověděl. Randovy oči zkoumaly duny, které přecházely ze zlatých v černé v zlaté v černé v západu slunce.

Shapiro se vrátil do lodi.

Rand zůstal na duně po celou noc, a celý následující den.

Shapiro vyhlédl ven a uviděl ho. Rand si sundal oblek OP, který písek téměř pohltil. Vyčníval pouze jeden rukáv, zoufalý a prosící. Písek nad a pod ním připomněl Shapirovi rty vysávající s bezzubou nenažraností křehké sousto. Shapiro ucítil bláznivou touhu vyběhnout svah duny a vysvobodit Randův oblek OP.

Neudělal to.

Sednul si v kabině a čekal na záchranou loď. Pach freonu se už rozptýlil. Byl nahrazen neméně žádoucím zápachem rozkládajícího se Grimese.

Záchraná loď nepřiletěla toho dne ani té noci ani třetího dne.

Písek se nějakým způsobem objevil v Shapirově kabině, ačkoliv byl palubní vchod zavřený a těsnění vypadalo stále dokonale neprodyšné. Malé hromádky písku vysál přenosným luxem, stejně jako první den vysál louže rozlité vody.

Celou dobu měl velkou žízeň. Jeho láhev byla už skoro prázdná.

Myslel si, že začal ve vzduchu cítit pach soli; ve spánku slyšel racky.

A slyšel písek.

Neochvějný vítr přesunul první dunu blíž k lodi. Jeho kabina byla nicméně v pořádku - díky přenosnému luxu - ale zbytek už skoro přebíral písek. Maličké duny pronikly vyhořelou instalací a zmocnily se ASN/29. Prosívaly se v úponcích a membránách ventilů. V jedné z vyhořelých nádrží byl nános.

Shapirova tvář byla vyzáblá a štěrkovitá se stínem vousů.

Třetí den krátce před západem slunce, vylezl na dunu zkontrolovat Randa. Napadlo ho, že mu dá injekci, pak to zavrhl. Bylo to mnohem víc než šok; teď to věděl. Rand zešílel. Bylo by nejlepší, kdyby rychle zemřel. A vypadalo to, že se to vlastně brzy stane.

Shapiro byl hubený; Rand byl vychrtlý. Jeho tělo byla šlachovitá tyčka. Jeho nohy, kdysi pevné a silné s ocelovými svaly, byly nyní malátné a zvadlé. Kůže na nich visela jako volné ponožky, které stále sjíždějí. Měl na sobě pouze červené nylonové spodky, které vypadaly směšně jako plavky nějakého tlustoprda. Na obličeji mu začínaly rašit světlé vousy, které ochmýřily jeho propadlé tváře a bradu. Jeho vousy měly barvu plážového písku. Jeho vlasy, dříve hnědo šedé, se vybělily málem na blond. Padaly mu do čela. Jedině jeho oči vykukující přes ofinu vlasů, byly se svou jasně modrou silou pořád zcela živé. Studovaly neúnavně

(duny mizerný DUNY)

pláž.

Ted' viděl Shapiro něco velmi špatného. Byla to rozhodně velice zlé. Viděl, že se Randova tvář mění v písečnou dunu. Vousy a vlasy mu dusily kůži.

"Zemřeš." řekl Shapiro, "Jestli nepůjdeš dolů do lodi a nenapíšeš se, zemřeš."

Rand nic neřekl.

"To chceš?"

Nic. Tupé funění větru, ale nic víc. Shapiro si všimnul, že se záhyby Randovy šíje naplňují pískem.

"Jediný, co *chci*," řekl Rand v mdlobách a jeho nepřítomný hlas zněl jako vítr, "jsou moje pásky s Beach Boys. Mám je v kabině."

"Běž do prdele!" řekl Shapiro rozzuřeně. "Ale víš, v co doufám? Doufám, že loď přiletí, ještě než umřeš. Chci tě vidět řvát a ječet až tě budou odtahovat z té tvý drahý zatracený pláže. Chci vidět, co se stane potom!"

"Pláž tě taky dostane," řekl Rand. Jeho hlas byl prázdný a rachotící, jako vítr uvnitř puklé dýně - dýně, kterou nechali na poli po konci poslední říjnové sklizně. "Poslouchej, Bille. Poslouchej tu *vlnu*."

Rand vztyčil hlavu. Jeho ústa, na půl otevřená, odhalila jazyk. Byl scvrklý jako usušená houba.

Shapiro něco slyšel.

Slyšel duny. Zpívaly písně nedělního odpoledne na pláži - bezesného zdřímnutí na pláži. Dlouhé zdřímnutí. Bezduchý klid. Hlas křičících racků. Přesunující se bezstarostné částičky. Krácející duny. Slyšel... a táhlo ho to. Táhlo ho to k dunám.

"Ty to slyšíš," řekl Rand.

Shapiro si vrazil do nosu prsty, až mu začal krváčet. Pak mohl zavřít oči; jeho myšlenky přicházely pomalu a nemotorně k sobě. Srdce mu tlouklo o závod.

Byl jsem skoro jako Rand. Kriste! ... už mě to skoro mělo!

Znovu otevřel oči a viděl, že se Rand změnil v mušli na dlouhé pusté pláži, horlivě se natahující ke všem tajemstvím nemrtvého moře, civící na duny a duny a duny.

Už ne, zabědoval Shapiro pro sebe.

Tak ale poslouchej tuhle vlnu, zašeptaly duny zpátky.

Navzdory svému lepšímu mínění Shapiro naslouchal.

Potom jeho lepší mínění přestalo existovat.

Shapiro si pomyslel: *Slyšel bych líp, kdybych se posadil.*

Posadil se k Randovým nohám, opřel paty o stehna jako nějaký Yaquijský indián a naslouchal.

Slyšel Beach Boys a Beach Boys zpívali o zábavě, zábavě, zábavě. Slyšel je zpívat, že holky na pláži jsou všechny na dosah. Slyšel-

-duté kvílení větru, ne ve svých uších, ale v kaňonu mezi pravým mozkem a levým mozkem - slyšel to kvílení kdesi v černotě, jež je překlenutá pouze visutým mostem corpusu callosum, který spojuje vědomé myšlenky s neurčitými. Necítil hlad, žízeň, horko, strach. Slyšel pouze ten hlas v prázdnotě.

A loď přiletěla.

Snesla se z oblohy, její trysky vyškrábaly dlouhou oranžovou stopu zprava do leva. Dunění ohlásilo delta-vlnou topografii, a několik dun se zhroutilo jako mozek při průstřelu.

Potom se Billy Shapiro postavil.

"Lod'! zakřičel. "Kurva! Lod'! Lod'! LOŇ!"

Byla to obchodní loď, špinavá a zasmraděná pěti sty - nebo pěti tisíci - lety klanových služeb. Surfovala vzduchem, nemotorně se vzpřímila, brzdila. Kapitán zažehl trysky a roztavil písek v černé sklo.

Rand se kolem rozhlížel jako člověk, probouzející se z hlubokého spánku.

"Řekni, ať to odletí, Billy."

"Ty nerozumíš," Shapiro belhal kolem dokola, mával rukama ve vzduchu. "Budeš v pořádku-"

Zamířil ke špinavé obchodní loďi dlouhými skákavými kroky jako klokan utíkající od požáru lesa. Písek po něm chňapal. Shapiro ho odkopával. Polib si, písku. Vracím se ke svý holce v Hansonville. Písek nikdy neměl žádnou holku. Pláž nikdy neměla žádnou erekci.

Trup lodí se otevřel. Vstupní plošina vyklouzla ven jako jazyk. Nějaký muž z ní sestoupil za třemi vzorkovacími androidy a chlápkiem vestaveným do protéz, který byl určitě kapitánem. V každém případě měl na sobě baret se symbolem klanu.

Jeden z androidů na něj pokynul vzorkovací tyčí. Shapiro mu to vrátil. Padl na kolena před kapitánem a objal protézy, které měly nahradit kapitánovy odumřelé nohy.

"Duny... Rand ... žádná voda ... živý ... hypnotizují ho... svět tupců... já... díky Bohu..."

Ocelové tykadlo švihlo kolem Shapira a odhodilo ho na břicho. Suchý písek pod ním zašeptal, jako by se smál.

"To je v pořádku," řekl kapitán. "*Bey-at-she! Me! Me! Gat!*"

Android odhodil Shapira a zase ho vrátil a hučel si něco roztržitě pro sebe.

"Celé tahle cesta kvůli zkurvený Federaci!" zvolal kapitán hořce.

Shapiro plakal. Bolelo to, nejen v hlavě, ale i v játrech.

"Dude! *Gee-yat! Gat!* Vodu pro něj!"

Muž, který byl v čele mu hodil láhev. Shapiro ji otevřel a lačně sál, lil křišálově chladnou vodu do svých úst, na bradu, kapky mu smáčely blůzu, která zbělela na barvu kosti. Kuckal, dávil se, pak pil znovu.

Dud a kapitán ho pozorně sledovali. Androidi hučeli.

Nakonec si Shapiro utřel ústa a vzpřímil se. Cítil se jak špatně, tak dobře.

"Ty jsi Shapiro?" zeptal se kapitán.

Shapiro přítakal.

"Klanová příslušnost?"

"Žádná."

"Číslo ASN?"

"29."

"Posádka?"

"Tři. Jeden mrtvý. Ten druhý - Rand - tam nahoře." Ukázal prstem, ale nepodíval se.

Kapitánův obličej se nezměnil. Dudova tvář ano.

"Pláž ho dostala," řekl Shapiro. Viděl jejich otázkami zahalené pohledy. "Šok ... možná. Zdá se, že je zhypnotizovaný. Pořád mluví o ... Beach Boys ... nevádí, neznáte. Nechce pít ani jíst. Je úplně mimo."

"Dude. Vezmi si jednoho z androidů a dostaň ho odtamtud." Potřásl hlavou. "Loď Federace, Kriste. Žádná odměna."

Dud přikývl. O pár chvil později se už drápal po úbočí duny s jedním z androidů. Andy vypadal jako dvacetiletý surfař, který by si mohl přivydělávat poskytováním služeb znuděným vdovám, ale délka jeho kroku prozrazovala ještě víc než segmentovaná tykadla, která vyrůstala z jeho pažních jamek. Krok, typický pro všechny androidy, byl pomalý, přemítavý, byl to téměř bolestivý krok stárnoucího anglického sluhy s hemoroidy.

Kapitánova palubní deska zabzučela.

"Jsem tady."

"To je Gomez, kapitáne. Už tu máme polohu. Snímek z počítače a povrchová telemetrie nám ukazují velmi proměnlivý povrch. Není tu žádné skalní podloží, které bychom mohli zaměřit. Stojíme na vlastní natavenině písku a přímo teď je to možná ta nejtvrďší věc na celé planetě. Problém je, že ta natavenina sama začíná klesat."

"Doporučení?"

"Musíme odletět."

"Kdy?"

"Před pěti minutami."

"Jsi vtipálek, Gomezi."

Kapitán udeřil do tlačítka a komunikátor vypnul.

Shapirovy se zakoulely oči. "Podívejte, nehleďte na Randa."

"Vezmu vás zpátky oba," řekl kapitán. "Nedostanu žádnou odměnu, ale Federace musí za vás dva něco zaplatit... ne že by kterýkoli z vás měl bůhvíjakou hodnotu, pokud vidím. On je blázen a ty jsi posera."

"Ne... vy nerozumíte. Vy-"

V kapitánových vychytralých žlutých očích se zablesklo.

"Máš tu nějaké pašované zboží?" zeptal se.

"Kapitáne... podívejte ... prosím-"

"Protože jestli máš, nemá smysl nechat to tady. Řekni mi, co to je a kde to je. Rozdělíme se sedmdesát na třicet. Běžná odměna zachránce. Můžeš udělat něco lepšího, než tohle, co? Ty-"

Natavený písek se pod nimi najednou naklonil. Naprosto zřetelně se naklonil. Siréna někde uvnitř obchodní lodí začala řvát s tlumenou pravidelností. Komunikátor na kapitánově palubní desce znovu spustil.

"*Tam!*" křičel Shapiro. "*Tam, vidíte čemu čelíte? Chcete teď tlachat o kontrabandu? MUSÍME ODSUD DO PRDELE VYPADNOUT!*"

"Drž hubu, hezoune, nebo tě jeden z těchle chlapíků uklidní," řekl kapitán. Jeho hlas byl vyrovnaný, ale jeho oči se změnily. Ohmatával komunikátor.

"Kapitáne, mám tu deset stupňů nachýlení a pořád se to zvyšuje. Výtah sjíždí, ale sjíždí na roh. Pořád máme čas, ale ne moc. Loď se převrhne."

"Vzpěry ji udrží."

"Ne, pane. Prosím o prominutí, kapitáne, neudrží."

"Zahajte startovací sekvence, Gomezi."

"Díky, pane."

Úleva v Gomezově hlase byla neklamná.

Dud a android se vraceli po svahu duny. Rand s nimi nebyl. Andy daleko vzadu upadl. A teď se stala podivná věc. Andy se převrhnul na tvář. Kapitán se zamračil. Nespádl tak, jak by jste očekávali, že andy spadne - což je takřikajíc více či méně jako lidská bytost. Bylo to, jako když někdo vrazí do figuríny v obchodním domě. Převrhnul se přesně tak. Ozvalo se zuchnutí a malý žlutohnědý obláček písku se vznesl kolem něj.

Dud popošel zpátky a poklekl k němu. Androidovy nohy se stále pohybovaly jako by se mu v 1.5 milionu freonem ochlazovaných mikro obvodech, které tvořily jeho mysl, zdálo, že pořád jde. Ale pohyby nohou byly pomalé a trhavé. Ustaly. Kouř mu začal vycházet z pórů a jeho tykadla se v písku chvěla. Bylo to strašlivé, jako sledování umírajícího člověka. Tajemné mletí vycházelo z jeho vnitřku: *Graaaaagggg!*

"Plnej písku," zašeptal Shapiro. "Přešel na náboženství Beach Boys."

Kapitán na něj nedůtklivě pohlédl. "Nebud' směšnej, člověče. Ta věc může projít písečnou bouří a dovnitř se nedostane ani zrnko."

"Ne v *tomhle* světě."

Natavenina se naklonila znovu. Loď byla teď zřetelně nakloněná. Tiše to zavržalo, jak dosedla na vzpěry větší váha.

"Nech ho!" zahulákal kapitán na Duda. "Nech ho, nech ho! *Gee-yat! Come-me-for-Cry!*"

Dud přišel, zanechaje andyho kráčet s tváří zabořenou v písku.

"Co se to k sakru děje," zamumlal kapitán.

On a Dud nasadili rozhovor v rychlém pracovním dialektu, kterému Shapiro dokázal rozumět jen do určitého stupně. Dud řekl kapitánovi, že Rand odmítl jít. Andy se pokusil Randa popadnout, ale neúspěšně. Zrovna tam se začal pohybovat trhaně a vycházely z něj podivné skřípavé zvuky. Začal také přednášet kombinaci galaktických souřadnic důlních pásem a seznam kapitánových pásků s lidovou hudbou. Sám Dud se pak přiblížil k Randovi. Krátce spolu zápasili. Kapitán řekl Dudovi, že jestliže Dud podlehl muži, který stál tři dny v horkém slunci, pak si nejspíš bude muset obstarat jiného Prvního.

Dudův obličej potemněl rozpaky, ale jeho vážný, soustředěný pohled ani trochu nezmizel. Pomalu otočil hlavu, čímž odhalil čtyři hluboké vrásky ve své tváři. Pozvolna se prohlubovaly.

"*Him-ga big indics*," řekl Dud. "*Strong-for-Cry. Him-gat for umby.*"

"*Umby-him for-Cry?*" Kapitán se vážně díval na Duda.

Dud přitakal. "*Umby. Beyat-shel. Umby-for-Cry*"

Shapiro se zamračil a zaměstnal svou unavenou vyděšenou mysl tím slovem. Teď mu to došlo. *Umby*. To znamená blázen. *On je silný, pro Krista. Silný, protože je blázen. Má velký vliv, velkou sílu. Protože je blázen.*

Velký vliv ... nebo to možná znamenalo velké vlny. Nebyl si jistý. Obě cesty vedly k tomu samému.

Země se pod nimi znovu posunula a písek vanul Shapirovi přes boty.

Za zády se jim ozvalo duté *ka-tud, ka-tud, ka-tud*, jak se otevřelo odvětrávací potrubí. Shapiro si pomyslel, že to je jeden z nejlíbeznějších zvuků, jaké kdy v životě slyšel.

Kapitán se v hlubokém zamyšlení posadil, zvláštní kentaur, jehož spodní polovinu tvořily protézy a pancíře namísto koně. Potom vzhlédnul a popadnul komunikátor.

"Gomezí, pošli sem Super Montoyu s utišujícím revolverem."

"Provedu."

Kapitán se podíval na Shapira. "Teď, jsem ke všemu ještě přišel o androida, v ceně tvého platu z příštích deseti let. Jsem nasranej. Chci tvýho kamarádíčka."

"Kapitáne." Shapiro si nedokázal přestat olizovat rty. Věděl, že to je velmi nešťastně zvolená věc, kterou mohl dělat. Nechtěl vypadat šíleně, hystericky nebo zbaběle a kapitán se podle všeho usnesl, že právě on je hysterický zbabělý šílenec. Olizování rtů tomu dojmu jenom přidalo... ale zkrátka si nedokázal pomoci. "Kapitáne, nemůžu na vás vymáhat, aby jsme odlišili z tohoto světa, jak nejdřív je to mož-"

"Nemůžeš, pitomče," řekl kapitán, ne nepřátelsky.

Slabý křik vycházel z vrcholu nejbližší duny.

"*Nedotýkejte se mě! Nechodte ke mě! Nechte mě na pokoji! Všichni!*"

"*Big indics gat umby*," řekl Dud vážně.

"*Ma-him, yeah-mon*," odvětil kapitán a obrátil se na Shapira. "On je opravdu mimo, že?"

Shapiro se zachvěl. "Vy nevíte. Vy jen-"

Natavený písek opět klesnul. Vzpěry zavržaly hlasitěji než kdy předtím. V komunikátoru zapraskalo. Gomezův hlas byl slabý, trochu kolísavý.

"Musíme odsud vypadnout hned teď, kapitáne!"

"Dobře." Opálený muž se objevil na loďním můstku. Držel dlouhou pistoli v jedné ruce v rukavici. Kapitán ukázal na Randa. "*Ma-haim, for-Cry. Can?*"

Super Montoya, neznepokojený naklánějící se zemí, která nebyla zemí, ale pouze pískem nataveným v sklo (a teď se přes něj táhly hluboké praskliny, jak Shapiro upozoroval), kterého netrápily vrzající vzpěry ani děsivá podívaná na androida, který nyní vypadal, jako by si nohama kopal vlastní hrob, chvíli studoval Randovu hubenou postavu.

"*Can*," řekl.

"*Gat! Gat-for-Cry!*" Kapitán si odplivl. "Klidně mu ho ustřel, to mi je jedno," řekl. "Jenom ať pořád dechává, až poletíme."

Super Montoya zvednul pistoli. To gesto bylo zjevně ze dvou třetin náhodné a z jedné třetiny nedbalé, ale Shapiro, přestože se blížil stavu zděšení, si všimnul způsobu, jak se Montoyova hlava naklonila k jedné straně, jako by zaměřoval hlavěň. Jako pro mnohé z klanů, byla pistole téměř jeho součástí, jako by mířil vlastním prstem.

Ozvalo se duté *fiúh!* jak stiskl spoušť a utišující šipka vyrazila z hlavěň.

Z duny se vztyčila ruka a chňapla po ní.

Byla to obrovská hnědá ruka, ruka z písku. Sáhla prostě nahoru proti větru a zahalila mžikový odlesk šipky. Potom se písek stáhl zpátky s těžkým *trrrap*. Žádná ruka. Bylo nemožné uvěřit, že tam *byla*. Ale všichni to viděli.

"*Giddy-hump*," řekl kapitán takřka konverzačním tónem.

Super Montoya padl na kolena. "*Aidy-May-for-Cry, bit-gat come! Saw-hoh got belly-gat-for-Cry!* - "

Shapiro ztrnule zachytil Montoyu, jak odřikává pracovní motlitbu.

Nahoře na duně poskakoval Rand nahoru a dolů, mával rukama na oblohu a slabě vítězoslavně povykoval.

Ruka. Byla to RUKA. Měl pravdu; je živá, živá, živá-

"*Indic!*" řekl kapitán ostře Montoyovi. "*Cannit! Gat!*"

Montoya ztichl. Jeho oči se dotýkaly skotačící postavy Randa a pak se odvrátil. Jeho tvář byla plná pověřivé hrůzy kvalitou se blížící té středověké.

"Dobrá," řekl kapitán. "Už toho mám dost. Končím. Jdeme."

Stiskl dvě tlačítka na své palubní desce. Motor, který ho měl pěkně otočit, tak že stál znovu tváří k vstupní plošině, nebzučel; kňoural a skřípal. Kapitán zaklel. Natavený písek se znovu posunul.

"Kapitáne!" Gomez. V panice.

Kapitán bouchnul do jiného tlačítka a protézy se začaly posouvat pozpátku na plošinu.

"Naváděj mě," řekl kapitán Shapirovi. "Nemám žádný zkurvený zpětný zrcátko. Bylo to ruka, co?"

"Ano."

"Chci se odtud dostat," řekl kapitán. "Je to už čtrnáct let, co jsem měl tu nehodu, ale právě teď se cejtím, jako bych si chcal do kalhot."

Trrap! Duna se najednou zřítila na lodní můstek. Až na to, že to nebyla duna; byla to ruka.

"Do prdele, ach do prdele," řekl kapitán.

Rand poskakoval a pištěl na své duně.

Nyní se začala zadržávat kapitánova protéza. Nádržka, z které vyčnívala kapitánovi hlava a ramena se teď začala zvracet dozadu.

"Co-"

Protézy se zastavily. Mezi nimi prolétával písek.

"*Zvedněte mě!*" zakřičel kapitán na zbývající dva androidy. "*Ted! Hned TED!*"

Jejich tykadla obtočila ozubená kolečka protézy, jak ho zvedali - vypadal směšně skoro jako student univerzity, který má být hozen pod studenou sprchu partou hrubých kluků z bratrstva. Mačkal komunikátor.

"Gomezi! Konečnou startovací sekvenci! Ted! Hned!"

Duna na spodku plošiny se posunula. Stala se z ní ruka. Obrovská hnědá ruka, která se začala drápat nahoru po nakloněné rovině.

Ječící Shapiro utekl od té ruky.

Klející kapitán byl on ní odnesen.

Vstupní plošina byla vytažena. Ruka spadla a změnila se znovu v písek. Palubní vchod se zavřel. Motory skučely. Žádný čas na odpočinek, žádný čas na něco takového. Shapiro se schoulil vedle přepážky a zrychlení ho ihned připlácl k podlaze. Než upadnul do bezvědomí,

zdálo se mu, že cítí písek svírající obchodní loď svalnatou hnědou paží, která se ji pokouší stáhnout dolů-

Pak už letěli vzhůru a pryč.

Rand je pozoroval, jak odlétají. Sednul si na zem. Když nakonec zmizela stopa po lodních tryskách z oblohy, obrátil svůj zrak na tu klidnou nekonečnost dun.

"Máme nákladník ročník 34 a říkáme mu woody," zaskřehotal do prázdného pohyblivého písku. "Není moc nověj; je starej, ale pořád dobrej."

Pomalou, přemítavě, si začal cpát písek - hrst po hrsti do úst. Polykal... polykal ... polykal. Brzy bylo jeho břicho jako oteklý sud a písek se mu začal hromadit na nohách.

Přeložil Petr Dušek, © 1999
6.2.1998